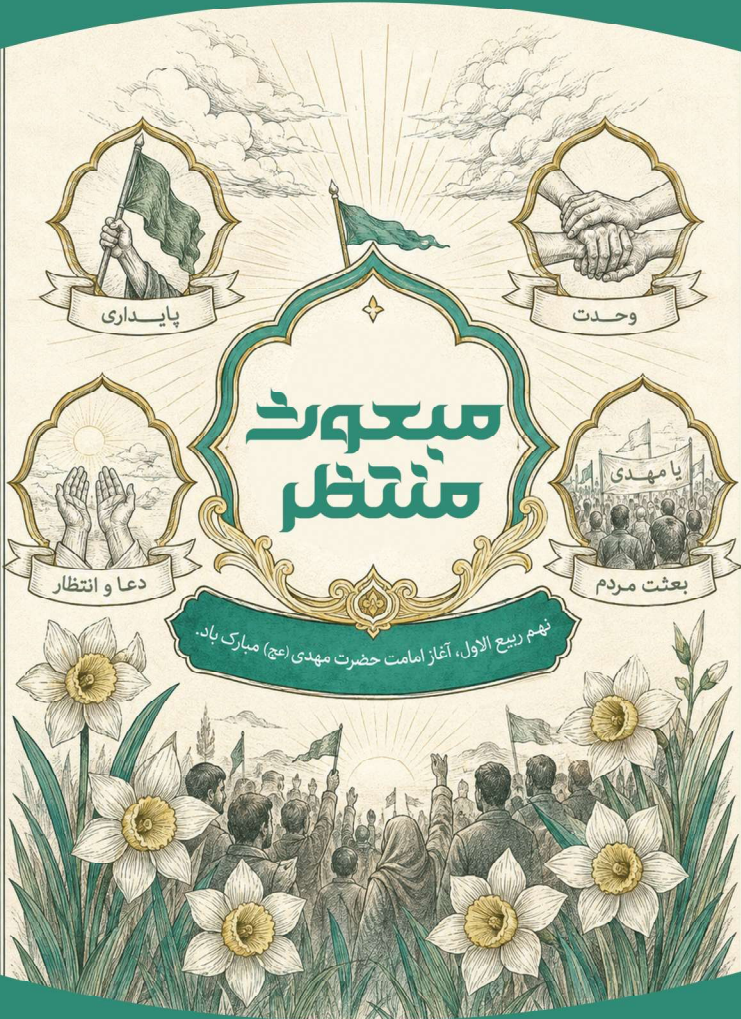

بنیاد ملی حضرت مهدی (عج) و عوالم

☎ ۰۲۱۸۶-۳۴۲۹۷ ☎ ۰۲۱۸۶-۳۵۸۶۳
☎ ۰۲۱۸۶-۳۵۸۶۱ ☎ ۳۰۰۱۳۶۶

mahdaviat.ir
info@mahdaviat.ir
@chashmbe_rah

ما بر آن عهده‌ی که بستیم، هستیم...

ملتی که برای دفاع از دین و میهن مبعوث شد، بر همان راه — حتی بعد از رفتن رهبرش — استوار می‌ماند، و همین استواری را زمینه‌ای برای انتظارِ راستین و ساختنِ فردایی شایسته‌ی ظهور قرار می‌دهد.

نهم ربیع‌الاول — سالروز آغاز امامت امام عصر (عجل‌الله تعالی فرجه‌الشریف) — بهترین شروع برای تجدید عهد و بیعت با امامی است که سال‌هاست در انتظار بعثت امت خود است.

برای مشاهده محتوای مهدوی
ویژه ایام نهم ربیع‌الاول
رمزینه بالا را اسکن کنید

وحدت، رمز ماندگاری بعثت

بعثتی که وحدتش را از دست بدهد، به مقصد نمی‌رسد؛ ملتِ مبعوث، فقط با هم و در کنار هم، منتظر می‌ماند.

قرآن کریم در آیه ۱۰۳ سوره مبارکه آل عمران به این مهم گوشزد می‌کند:

«وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا؛ همگی به ریسمان خدا چنگ بزنید و پراکنده نشوید.»

روشن است آنچه این ملت را در برابر فشار بیرونی استوار نگه داشت، وحدتِ صفوف است؛ دقیقاً همان چیزی که رهبری بارها بر آن تأکید داشتند. حفظ همین وحدت، شرطِ ادامه‌ی مسیر است.

- پرهیز از دامن زدن به اختلافات سیاسی و جناحی، احترام به تفاوت سلیقه‌ها در چارچوب دفاع از دین و کشور از لوازم اجتناب ناپذیر وحدت است
- از مصادیق وحدت، خدمت داوطلبانه به خانواده‌های گرفتار در سختی معیشت است.

«كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ» (آل عمران ۱۱۰).

«شما بهترین امتی بودید که برای مردم بیرون آورده و برانگیخته شدید؛ به نیکی فرمان می‌دهید و از زشتی باز می‌دارید و به خدا ایمان دارید.»

نهم ربیع الاول، سالروز آغاز امامتِ امام عصر عجل الله تعالی فرجه است؛ عنوان «مبعوث منتظر» در این روز، دو بار معنایی دارد: هم امامی که امروز مبعوث شد و اکنون منتظر یاران راستین است، و هم امتی که در روزگار ما - با همان روحیه - مبعوث شد و اکنون در انتظار اوست. این ملت که برای دفاع از دین به میدان آمد، در حقیقت مهم‌ترین درسِ نهم ربیع را تمرین کرده است؛ یعنی پذیرش مسئولیت، حتی در نبودِ ظاهری حجت. در تبیین این موضوع نکاتی قابل توجه است:

بعثت ملت

بعثت تایخ ساز این ملت رشید، از دل یک داغ بزرگ شروع شد؛ نه از سر خشمی زودگذر. از سر مسئولیتی الهی که برگرفته از منبع نور در آیه ۴۱ سوره مبارکه توبه بود:

«انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؛ سَبْكَ بَارٍ وَ سَنَكِينٍ بَارٍ، بَه مِيدَانِ بِيَايِيدِ وَ بَا مَالٍ وَ جَانْتَانِ دَر رَاهِ خَدَا بَكُوشِيد.»

این آیه، بعثت را از یک لحظه‌ی هیجانی به یک بسیج همگانی و پایدار هدایت می‌کند: پیر و جوان، توانمند و کم توان، هرکس به قدر توان و همت خویش در میدان حضور دارد و بعثت این ملت هم، در همین تنوع حضور معنا پیدا می‌کند. باین بیان، تفاوت «برانگیختگی لحظه‌ای» با «بعثت پایدار» در آن خواهد بود که بعثت واقعی، بعد از فروکش کردن هیجان در سبک زندگی باقی می‌ماند.

- بعثت این ملت، ریشه در تاریخ دارد؛ نمونه‌های مشابه آن را می‌توان در برانگیختگی‌های بزرگ مانند (۱۵ خرداد ۴۲ و ۲۲ بهمن ۵۷) بازخوانی کرد که نشان می‌دهد این حرکت، امتداد یک مسیر روشن است، نه رخدادی هیجانی و زودگذر.
- این بعثت ما را از احساس خشم نسبت به دشمن، به مسئولیت ساختن - دفاع از دین، حفظ وحدت، خدمت به وطن و هم‌وطن - پیوند می‌زند.

پایداری بعد از امام شهید

راه، بارفتن را هبر تمام نمی‌شود؛ امتحان امت، درست از همین جا آغاز می‌شود. قرآن کریم در آیه ۱۴۴ سوره مبارکه آل عمران می‌فرماید:

«وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ؛ مُحَمَّدٌ فَقَطْ فَرَسْتَادَه خَدَاسْت؛ وَ پِیش از او، فرستادگان دیگری نیز بودند؛ آیا اگر او بمیرد و یا کشته شود، شما به عقب برمی‌گردید.»

این آیه در پی شایعه‌ی شهادت پیامبرگامی خدا صلی الله علیه و آله در غزوه‌ی احد نازل شد؛ لحظه‌ای که برخی از میدان گریختند و برخی تا آخرین نفس ایستادند. قرآن در همان بزرگه، معیار سنجش امت را روشن کرد: وفاداری به راه مهم‌تر است از وفاداری به شخص. این آیه امروز هم همان پرش را از این ملت می‌پرسد:

«أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ؛ آیا اگر او بمیرد و یا کشته شود، شما به عقب برمی‌گردید.»

- پایداری و مقاومت به معنای بی‌تفاوتی نسبت به آینده نیست؛ به معنای شناختن دقیق همان اصولی است که امام شهید بر آن‌ها پافشاری می‌کرد: وحدت، هوشیاری، دفاع از دین، ملت و کشور.

- پاسخ به یک دغدغه رایج: «حالا که رهبری نیست، مسیر را چه کسی مشخص می‌کند؟» پاسخ در همان زنجیره‌ی ولایت و مرجعیت دینی است که در عصر غیبت مشخص شده و تا ظهور ادامه دارد.
- رهبری اصلی و حقیقی امت، همواره از آن حضرت حجت عجل الله تعالی فرجه است؛ امامی که غایب است اما هدایتش قطع نشده و ولایت رهبران دینی در عصر غیبت امتداد همان ولایت‌اند، نه جایگزین آن؛ پس بارفتن یک نایب، ریشه‌ی هدایت نمی‌خشکد، چون ریشه از جای دیگری آب می‌خورد.

انتظار؛ مسئولیت آخر الزمانی ملت

ملتی که برای دفاع از دین و کشور مبعوث شده است، همان ملتی است که باید زمینه‌ساز ظهور باشد. قرآن کریم در آیه ۲۳ سوره مبارکه احزاب می‌فرماید:

«فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ؛ پس بعضی‌شان از دنیا رفتند و بعضی دیگر منتظرند.»

این ملت، هر دو گروه را در دل خود دارد: شهیدانی که راه را باز کردند، و بازماندگانی که وظیفه‌ی انتظار و ساختن را بر عهده گرفتند. امام صادق عجل الله تعالی فرجه در وصف پاداش انتظار می‌فرماید که منتظر امر ما، همچون کسی است که در راه خدا در خون خویش دست و پایی زند؛ تعبیری که نشان می‌دهد انتظار، انفعال نیست، بلکه هم‌سنگ ایستادگی و فداکاری در میدان است؛ درست همان چیزی که این ملت در روزهای سخت اخیر آن را تجربه می‌کند.

- وقتی انتظار از مفهومی صرفاً آخر الزمانی و منفعل، به مسئولیتی امروزی و فعال تبدیل می‌شود، میوه‌اش همین بعثت و پایداری است.
- دفاع از دین مبین اسلام و ایران عزیز در حقیقت دفاع از آرمان بزرگ ظهور، زمینه‌سازی برای ایجاد «تمدن نوین اسلامی» و «آمادگی برای طلوع خورشید ولایت عظمی به پرچم داری حضرت حجت عجل الله تعالی فرجه است».